

บทที่ 612 เหมือนท่านหรือไม่

พอฉันจวนหลังคิดเช่นนี้จริง ๆ ก็ถึงกับตกใจจนเหงื่อเย็นผุดเต็มแผ่นหลัง ลำคอฉันยุบยิบจนอดไอออกมาหลายครั้งไม่ได้ และอาการไอก็ยังกระตุ้นให้คลื่นไส้

เดิมทีก็กินอะไรเข้าไปไม่กี่คำ อาหารในกระเพาะปั่นป่วนราวคลื่นในมหาสมุทร พออาเจียนทุกอย่างก็ถูกขย้อนออกมาจนหมด

ฉันจวนหลังรีบพุ่งไปยังโถชำระมุกำแพงทันที

ฟู่จื่อเหิงเห็นนางหน้าซีดเผือดวิ่งไปอาเจียนกะทันหันก็ชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบตามไปด้วยความเป็นห่วง ยกมือช่วยลูบหลังให้นาง ฉันจวนหลังไม่อยากให้เขาเห็นของสกปรกตอนตนอาเจียน จึงโบกมือไล่เขา แต่ฟู่จื่อเหิงกลับไม่ยอมไปไหน

รอนนางดีขึ้นบ้าง ฟู่จื่อเหิงก็ยกน้ำมาให้นางบ้วนปาก

“เจ้ากินอะไรผิดสำแดงหรือ หรือเป็นเพราะกังวลเรื่องใน
จวนมากเกินไป?”

ฉู่จวินหลันส่ายหน้า ไม่ได้ตอบตรงๆ

แต่พอฟูจื่อเหิงมองสีหน้านางอีกครั้ง จู่ๆ ก็เหมือนเข้าใจ
ขึ้นมา “เจ้า...”

เห็นเขาจะเข้าใจแล้ว ฉู่จวินหลันก็อดยิ้มไม่ได้

ฟูจื่อเหิงใจเต้นแรง เรื่องเช่นนี้มีอะไรให้น่าตกใจเล่า
นางแต่งงานแล้ว การตั้งครรภ์ย่อมเป็นเรื่องธรรมดา อีกทั้ง
ยังเป็นเรื่องน่ายินดีด้วย

แต่ในใจเขากลับเหมือนมีบางส่วนถูกควักหายไป รู้สึก
ว่างเปล่าอย่างประหลาด

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ แต่ตอนนี้ร่างกายเจ้าเป็นแบบนี้
ข้างนอกก็ยังอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น หากเป็นต่อไปจะทำ
อย่างไร” ฟูจื่อเหิงประคองฉู่จวินหลันให้นั่งลงด้านข้าง

ฉูจวินหลันยิ้มเล็กน้อย “ไม่เป็นไรหรอก หากจำเป็นต้องทำอะไรจริง ๆ ก็ยอมหาวิธีไม่ให้ตัวเองคลื่นไส้ได้ ส่วนเวลาปกติก็แค่พักผ่อนให้ดีกว่านั้น”

“เจ้าจะใช้ยาหรือ แต่ขึ้นชื่อว่าเป็นยากีย่อมมีพิษอยู่สามส่วน ไม่ดีต่อร่างกายเจ้านะ”

“ข้าจะควบคุมให้ดี อีกอย่างบางครั้งก็ไม่มีทางเลือก ตอนนี้สถานการณ์วิกฤตถึงเพียงนี้ ทั้งจวนกงชินอ๋องมีเพียงข้าคนเดียวที่ยังเคลื่อนไหวได้ อีกทั้งข้ายังเป็นนักโทษหลบหนี หรือจะให้ข้ายอมถูกจับ ก้มหัวยอมรับผิดชอบอย่างนั้นหรือ”

ฟู่จื่อเหิงเม้มปากด้วยความกังวล นางยังอายุน้อยนัก การตั้งครรภ์ควรเป็นเรื่องน่ายินดีที่ทั้งครอบครัวร่วมฉลอง หากเป็นช่วงเวลาปกติ เซียวชวีคังประคบประหงมนางจุใจไม่มาก ในมือ จะยอมให้นางต้องออกมาวิ่งวุ่น เหน็ดเหนื่อยทั้งร่างกาย แรงใจเพื่อหาทางรอดให้ทั้งจวนอ๋องเช่นนี้ได้อย่างไร

“ปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ ข้าได้จัดคนไปสร้างร้านสุราเซียนในอำเภอหวยอันไว้แล้ว แกนนำที่ไว้วางใจได้ของจวนพักเฟิงหย่าหลายคนก็อยู่ที่อำเภอหวยอัน หากเจ้าต้องการ

อะไรก็ไปขอให้พวกเขาช่วยได้ เจ้าตัวคนเดียวอยู่ข้างนอกเช่นนี้
ซ้ำไม่วางใจ”

ณัฐจินหลันอดยิ้มไม่ได้ “ขอบคุณที่เป็นห่วง จริงๆ ข้ารู้ว่า
เรามีคนอยู่ที่นี้ แต่ข้าเป็นนักโทษหลบหนี คนของจวนหวยอันต้อง
ที่ตามจับข้าย่อมต้องวางตาข่ายและเหยื่อล่อไว้แน่ สุราเซียนกับ
จวนหวยอันต้องต่างก็อยู่ในอำเภหวยอัน พวกเขาจะไม่รู้หรือว่า
กิจการของข้าอยู่ที่นั่น ข้ากลัวว่าเท้าเพ็งก้าวเข้าประตู ก็จะมี
ทหารล้อมที่นั่นเสียแล้ว”

ฟู่จื่อเหิงรู้ว่าที่นางพูดมีเหตุผล จึงยิ่งร้อนใจ

“เจ้าพูดถูก แต่...”

“ไม่เป็นไร ตอนนี้ข้าคำนึงถึงร่างกายจึงไม่อยากจะลงไม้ลงมือ
เหมือนแต่ก่อน ตอนที่ร่างกายแข็งแรง ข้าไม่มีอะไรต้องกังวล
ไม่ว่าจะใช้พิษหรือวิธีใด ข้าก็มีทางทำให้บางคนยอมพูดความจริง
ออกมา”

นางหัวเราะเยาะตัวเองเบาๆ พลังลูปท้องแบนราบ

“แต่ตอนนี้ไม่ได้แล้ว จะใช้วิธีรุนแรงแก้ปัญหาไม่ได้ ทำได้เพียงใช้สมองให้มากขึ้น”

ฟูจือเหิงขมวดคิ้ว คิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า “ถ้าอย่างนั้น ...ลองไปหาคุณชายเซียะดีหรือไม่ อย่างไรเจอกับเขาชิงเจี้ยนก็มี วนาสนาต่อกัน คุณชายเซียะเป็นคนมีน้ำใจ หากเจ้าขอความช่วยเหลือ เขาต้องช่วยแน่ ต่อให้ไม่ทำอย่างอื่น อย่างน้อยให้เขา ติดตามเจ้าไว้ก็ยังช่วยคุ้มกันเจ้าได้”

“ตอนนั้นเซียวชวีพาคนไปล้อมเขาชิงเจี้ยนเสียมากมาย กว่าจะพาข้ากลับมาได้ ท่านเงินเหรินของเขาชิงเจี้ยนหวังรับข้า เป็นศิษย์ด้วยความหวังดี แต่สุดท้ายข้ากลับทำให้เขาผิดหวัง ท่านเงินเหรินไม่ถือสา ไม่เอาเรื่องข้าก็นับว่าเมตตาถึงที่สุดแล้ว ข้าจะยังหน้าด้านไปขอให้คุณชายเซียะมาคอยคุ้มกันข้าได้ อย่างไร”

เมื่อนึกถึง ‘เซียวเงินเหียนนักพรตยากจนไร้ค่า’ จู่จวินหลั่นก็ส่ายหน้า แล้วอดหัวเราะไม่ได้

“บางคน เมื่อรู้ว่าไม่ควรพัวพันกันอีก ก็แค่จดจำด้านดี ของอีกฝ่ายไว้ก็พอ คุณชายเซียะเป็นคนรักอิสระดูจนกระทั่งเรียน

นิสัยจริงใจ ไม่ควรถูกดึงเข้ามาในความขัดแย้งของราชสำนักพวกนี้”

ฟูจื่อเหิงได้ยินฉู่จวินหลันพูดเช่นนี้ก็เห็นด้วยกับความคิดของนาง เพียงแต่นางลำบากถึงเพียงนี้ เขากลับหาคนที่ช่วยนางไม่ได้

“เจ้านี้นะ เอาแต่คิดแทนคนอื่น เจ้าไม่อยากจะใครเข้ามา แล้วตัวเจ้าจะทำอย่างไร”

“ตัวข้าหรือ สู้ได้ก็สู้ สู้ไม่ได้ก็หนีสิ” ฉู่จวินหลันยิ้มเจ้าเล่ห์ “อย่างเช่นท่าน ข้าสู้ได้ ข้าก็เลยไม่หนี”

ฟูจื่อเหิงชะงัก ก่อนจะทั้งขบขันทั้งสนใจ สายหน้าห้าวเราะเสียงดัง แล้วแสรังถอนใจกล่าวว่า “ข้านี้ช่างเป็นบัณฑิตไร้ประโยชน์จริงๆ ถูกเด็กสาวอย่างเจ้าจับตัวได้ มิหนำซ้ำยังถูก ‘ทรمانเค้นความ’ จนเปิดเผยความลับให้นักโทษหลบหนีเสียมากมาย ข้าช่างละอายต่อฝ่าบาทจริงๆ”

ฉู่จวินหลันถูกน้ำเสียงของเขาทำให้ห้าวเราะตาม ก่อนจะเอ่ยถาม “แล้วท่านคิดจะทำอะไรต่อ”

“ทำอะไรต่อหรือ เดิมทีข้าคิดจะเดินเล่นในเมือง รอจนพลค่ำให้หอห้วนไฉ่เปิดกิจการ”

“หอห้วนไฉ่?” ฉูจวินหลันชะงัก ก่อนเข้าใจทันที “ไม่ใช่กระมัง ท่านมากับฝ่าบาทแท้ๆ ยังจะออกเที่ยวหาความสำราญอีกหรือ”

ฟูจื่อเหิงได้ยืนดั่งนั้นก็หน้าดำทะมึน “เจ้าคิดว่าข้าเป็นคนเช่นใดกัน อย่างไรเสียข้าก็มีชื่อเสียงด้านบทกวี มาถึงที่นี่ทั้งที่หอห้วนไฉ่อยากให้ข้าเขียนป้ายหรือแต่งกลอนสักรบ ข้าจะปฏิเสธได้หรือ อีกอย่างเรื่องสนุกเช่นนี้ ข้าไม่ได้ไปคนเดียว ตอนกลางคืนฝ่าบาทก็จะเสด็จไปด้วย แล้วจะเรียกว่าข้าเที่ยวหาความสำราญได้อย่างไร”

ฉูจวินหลันเลิกคิ้ว “ฝ่าบาทจะไป ท่านก็ไป เช่นนั้นเซียวชวี่ไปด้วยหรือ”

ฟูจื่อเหิงสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายอันตรายบางอย่าง พอเห็นสีหน้าฉูจวินหลันเช่นนั้นก็อดหัวเราะไม่ได้ “เจ้าอย่าคิดมากเลย ชื่อจื่อเป็นคนเย็นชาราวหิมะน้ำแข็งเช่นนั้น ต่อให้ไปก็คงเพียงนั่งดื่มสุรากับฝ่าบาทเท่านั้น ไม่มีทางทำเรื่องเหลวไหลแน่นอน”

แม้แต่เขาเอง ตอนนั้นก็ไม่ได้คิดจะมัว่สุขอีกแล้ว เมื่อในใจมีสตรีนางหนึ่งอยู่เต็มหัวใจ พวกสตรีแต่งหน้าจัดเหล่านี้นจะเข้าตาได้อย่างไร แม้แต่เขาที่ยังไม่เคยได้ครอบครองฉู้จวินหลันจริงๆ เพียงเห็นสตรีเหล่านั้นก็ยั่งรู้สึกขยะแขยง แล้วนับประสาอะไรกับเซียวชวีที่มีนิสัยเช่นนั้น

ฉู้จวินหลันพยักหน้า คล้ายถอนหายใจโล่งอก

ฟูจื่อเหิงมองแล้วก็หัวเราะเบาๆ ต่อให้นางเก่งกาจเพียงใด ทำยที่สุดก็ยั่งเป็นเพียงสตรีธรรมดาคนหนึ่ง

เดิมทีเขาอยากเอ่ยปลอบใจ แต่ทันใดนั้นกลับรู้สึกเห็นประกายเงินวาบผ่านตรงหน้า จากนั้นหัวไหล่ แขน และขาหลายแห่งก็เหมือนถูกแมลงกัด ก่อนจะรู้สึกว่าร่างกายทั้งตัวขยับไม่ได้แล้ว

ฟูจื่อเหิงมองฉู้จวินหลันอย่างตกตะลึง “เจ้า...”

ฉู้จวินหลันยิ้มกล่าว “ไม่ต้องห่วง อีกสิบสองชั่วยามท่านก็จะขยับตัวได้เอง”

นางลูกขึ้นยืน ยิ้มมองฟูจื่อเหิง “ท่านรออยู่ที่นี้ก่อน
เข้าไปเดี๋ยวเดียว”

สิ้นเสียง ยังไม่ทันที่ฟูจื่อเหิงจะได้พูดอะไร นางก็สะบัดนิ้ว
อีกครั้ง ฟูจื่อเหิงอ้าปาก แต่กลับพบว่าตนเองไม่สามารถส่งเสียง
ออกมาได้

ฉูจวินหลันกลัวว่าเขาจะหนาว จึงไปหยิบเสื้อคลุมมาคลุม
ให้เขา ก่อนจะหมุนตัวออกจากห้องไป

ฟูจื่อเหิงมองตามทิศทางที่ฉูจวินหลันจากไป โกรธเสีย
จนแทบกระอักเลือด แต่ต่อให้โกรธเพียงใด เขาก็มีอาจเกลียด
นางลง คิดไปคิดมา กลับเริ่มรังเกียจตัวเองเสียแทน

ราวครึ่งชั่วยามต่อมา ฉูจวินหลันก็กลับมาพร้อมห่อผ้า
หนึ่งห่อ แล้วเดินผ่านเขาเข้าไปยังห้องด้านในทันที

ผ่านไปอีกราวครึ่งชั่วยาม ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามา
ใกล้ ฟูจื่อเหิงขยับคอไม่ได้ ได้แต่อาศัยหางตามอง จึงเห็น
ฉูจวินหลันเดินเข้ามา

นางสวมอาภรณ์สีขาวนวล ด้านนอกสวมเสื้อคลุมขลิบ
ขนสีขาว ไบหน้าถูกแต่งเปลี่ยนไปเล็กน้อย เครื่องหน้าคมชัด
ยิ่งขึ้น แต่เส้นสายบนไบหน้ากลับดูแข็งแกร่งกว่าเดิม

คนตรงหน้า หากไม่เอ่ยปากพูด คงไม่มีใครดูออกว่าเป็น
สตรี จะเห็นเพียงเด็กหนุ่มรูปงามผู้หนึ่งเท่านั้น

จากนั้นฟุจื่อเหิงก็ได้ยินเสียงเด็กหนุ่มสดใสแผ่ความ
ร่าเริงดังขึ้น

“ท่านดูสิ ข้าเหมือนท่านหรือไม่”

ฟุจื่อเหิงตาค้าง อ้าปากแต่ก็ยังไม่มียังเสียงออกมา

ณวินหลันหัวเราะ ก่อนเปลี่ยนเสียงอีกครั้ง คราวนี้
ทุ้มต่ำขึ้นเล็กน้อย แล้วพึมพำกับตนเอง “บันทึกดีมาก ความ
สามารถอย่างอันเกอ หากเสียงฟังดูเจ้าชู้เกินไปก็คงไม่เหมือน
เช่นนั้นหากข้าพูดแบบนี้เหมือนท่านหรือยัง”

ฟุจื่อเหิงทั้งตกตะลึงทั้งพูดไม่ออก อยากด่าแต่ก็ส่งเสียง
ไม่ได้ ได้แต่ถลึงตาใส่นาง

ณัฐวินหลันถูกเขาจ้องก็ยิ่งอารมณ์ดี นางสาวมเสื่อผ้า คล้ายของฟูจื่อเหิง เดินวนไปมาต่อหน้าเขาสองรอบ ตอนแรก เดินด้วยท่าทางปกติของสตรี ก่อนจะบิดเอวเดินยักย้ายอย่าง อ่อนช้อยอีกสองก้าว

แต่เป็นบุรุษแต่กลับเดินเช่นนี้ มีหน้าซำยังสวมเสื้อผ้า แบบเดียวกับเขา ฟูจื่อเหิงโกรธจนแทบกระอักเลือด จึงถลึงตา ใส่นางอย่างแรงอีกครั้ง

พอเห็นฟูจื่อเหิงหน้าแดงคอแดงเพราะความโมโห ณัฐวินหลันก็หัวเราะออกมา คราวนี้นางเริ่มเลียนแบบท่าทาง เดินของฟูจื่อเหิงตามปกติ เดินอย่างสง่างามอยู่สองสามก้าว ก่อนสะบัดเสื้อคลุมแล้วเอนตัวนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเขา

ทำนองของนางดูสบายๆ แต่แฝงความสง่างาม เพียงเชิด คางเล็กน้อย ก็เลียนแบบท่าทางหยิ่งผยองของฟูจื่อเหิงยามปกติ ได้ถึงสิบส่วน

ฟูจื่อเหิงเห็นนางเลียนแบบตนได้เหมือนถึงเพียงนี้ ก็ทั้งโกรธทั้งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่ลึกลงไปในใจกลับมีความยินดี แผลวเบาเกิดขึ้น

ที่แท่นางเข้าใจเขาถึงเพียงนี้...

ฉู่จวินหลันหัวเราะคิกคัก ก่อนจะเปลี่ยนกลับเป็นท่าทางปกติ ใบหน้าบุรุษแต่พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนของสตรี “เอาละ เห็นสีหน้าท่านหลากหลายเช่นนี้ ข้าก็วางใจแล้ว เช่นนั้นก็ลำบาก ท่านรออยู่ที่นี้ก่อน ข้าจะป้อนอะไรให้กินสักหน่อย พอเข้าไปแล้ว หากท่านหิวก็ร้องเรียกคนเอานะ”

ฟู่จื่อเหิงถลึงตาใส่ฉู่จวินหลัน

ฉู่จวินหลันตบหน้าผากตัวเองทันที “จริงสิ ข้าลืมไปว่า ท่านพูดไม่ได้”

ช่างน่าโมโหยิ่งนัก!

ฟู่จื่อเหิงแทบอยากหยิบพู่กันมาจิ้มนางแรงๆ สักสองที

ฉู่จวินหลันยื่นขนมไปที่ปากฟู่จื่อเหิง ตอนแรกเขายังไม่อยากกิน แต่พอนึกได้ว่าเป็นสิ่งที่ฉู่จวินหลันป้อนให้ เขาก็อ้าปากในที่สุด

บางทีนี่อาจเป็นโอกาสเดียวในชีวิตที่นางป้อนเขา...

ฉุ่จวึนหลันป้อนขนมให้ฟูจื่อเหิงสองชั้น แล้วป้อนน้ำให้ดื่ม
ก่อนจะลุกขึ้นกล่าวว่า “เออละ ข้าจะไปนั่งเล่นที่หอห้วนไฉ่ก่อน
พื่อท่านขยับตัวได้แล้ว หากอยากไปก็ไปได้”

บทที่ 613 ความยากของการปลอมเป็นผู้อื่น

จู่จวินหลันออกจากโรงเตี๊ยม แล้วเลี้ยวเข้าไปยังตรอกด้านหลังของโรงเตี๊ยมทันที

ความจริงแล้วนางไม่ได้พูดความจริงกับฟู่จื่อเหิงทั้งหมด ฟู่จื่อเหิงติดตามฮ่องเต๋ออกมาข้างนอก รอบกายย่อมมีองครักษ์ติดตาม แม้นางจะไม่รู้สึกรว่ามีใครสะกดรอยตาม แต่บางครั้งเนื้อฟ่ายังมีฟ้า

ในเมื่อฮ่องเต๋จึ่งหงกับเซียวชวีจะไปหอห้วนไฉ่ในช่วงย่าคำ เช่นนั้นต่อให้นางจะไปจริงๆ ก็ต้องสืบเรื่องให้กระจ่างก่อนค่อยไป

ส่วนตอนนี้ นางยังมีบางเรื่องที่อยากยืนยันให้แน่ชัด

จู่จวินหลันไปยังคอกม้า ม้าของตนออกมา คำนวณเวลาเล็กน้อย ก่อนจะควบม้าออกนอกเมือง มุ่งหน้าไปยังอำเภอหวายอัน

ครั้นเข้าเมืองแล้ว นางก็ไม่รีบร้อนไปทำอย่างอื่น
เพียงหาโรงสุราแห่งหนึ่งเพื่อพักก่อน

โรงสุราและโรงน้ำชาเป็นสถานที่ดีที่สุดในการสืบข่าวมา
แต่ไหนแต่ไร ต่อให้จวนหายอันต้องจะตั้งอยู่ในอำเภอนี้ด้วย
แต่ก็ยังมีความไม่น้อยที่ขอบนั่งพูดคุยเรื่องในจวนอ่องระยะ
ประชิดเช่นนี้

ไม่นานก็มีคนกล่าวออกมาอย่างเดือดดาล “ช่างไร
กฎหมายเสียจริง! หมอเทวดาน้อยอะไร นางทำลายชื่อเสียงของ
เซียนวิชาแพทย์ซีซัด ๆ! คุณชายรองหวยอันอ่องเป็นคนดีถึง
เพียงนั้น พวกเราล้วนเคยพบเขามาก่อน บุรุษสง่างามเช่นนั้น
บัดนี้กลับถูกนางทำร้ายจนป่วยหนักใกล้ตาย!”

“ใช่ ๆ” มีคนพยักหน้าเห็นด้วยทันที “น่าสงสารจริง ๆ
คุณชายรองโดดเด่นเพียงนั้น แต่กลับถูกทำร้ายจนหมดสติ
ได้ยินว่าชื่อจื่อหวยอันอ่องทุ่มเงินก้อนโตตามหาหมอชื่อดังแล้ว”

“บางที่อาจเชิญหมอมาไม่ทัน คุณชายรอง...”

“เฮ้อ ช่างน่าเวทนาจริง ๆ!”

“ที่คุณชายรองเป็นเช่นนี้ก็เพราะถูกนางปีศาจนั้นทำร้าย! ได้ยินว่านางเคยพนันฝีมือหมอกับคนอื่น ถึงขั้นกล่ากินพิษ กระเรียนสีชาต คนที่โหดเหี้ยมกับตัวเองได้ถึงเพียงนี้ แล้วจะไม่ นับประสาอะไรกับคนอื่น แค่นางขยับมือนิดเดียว วางยาพิษ คุณชายรองสักสองสามชนิด จะยังมีใครช่วยเขาได้อีกหรือ”

เหล่าผู้ดื่มสุราพากันดื่มพลางดำ ‘นางปีศาจ’ ที่ไม่เคยพบ หน้าก้นอย่างสนุกปาก

ฉู่จวินหลันฟังแล้วทั้งโมโหทั้งจุนใจ ชาวลิ้อก็เป็นเช่นนี้ คนที่ไม่เกี่ยวข้องกันแท้ๆ กลับเอาความสุขทุกข์ของคนอื่นมาเป็นหัวข้อสนทนา บ้างก็เพื่อโอ้อวด บ้างก็เพื่อฆ่าเวลา

แต่จากข้อมูลเหล่านี้ ฉู่จวินหลันก็พอจะตัดสินใจที่ตนอยากรู้ได้

ตอนนี้คุณชายรองเพียงแค่ว่า ‘ป่วยหนักใกล้ตาย’ ยังไม่ได้สิ้นชีวิตจริงๆ

ดูเหมือนชื่อจื่อหวยอันต้องกำลังรอเวลาที่เหมาะสมที่สุด ให้เสียชีวิตในช่วงตาย เพื่อให้การตายของเขาสร้างผลประโยชน์สูงสุด

ฉันจวินหลันวางเงินแล้วลุกออกจากโรงสุรา เมื่อผ่านหน้า
จวนหวยอันอ่อง ความคิดในใจนางพลุ่งพล่านนับพัน แต่ก็ยังไม่กล้าผลีผลามลงมือ

การที่นางไปคุกครั้งก่อน มีโอกาสที่ร้องรอยอาจะถูกเปิดเผย
สูงมาก เช่นนั้นคนของจวนหวยอันอ่องย่อมยิ่งระวังตัวมากขึ้น
บางที่อาจซิงตาข่ายไว้ทั่วทุกแห่ง รอให้นางมาติดกับเอง

ช่วงเวลานี้ จวนหวยอันอ่องจึงมีเหยื่อล่อที่เหมาะสมที่สุด
อยู่แล้ว เพราะคนในครอบครัวของกงชินอ่องยังถูกคุมขังอยู่ที่นี่

แม้ฉันจวินหลันจะมีเรื่องอยากถามซาयाใช่ แต่เมื่อตรองดู
อย่างละเอียดแล้ว นางก็ยังไม่ยอมเสี่ยง

พอเห็นว่าใกล้ได้เวลา ฉันจวินหลันก็ขี่ม้ากลับเมืองหวยจึง
จากนั้นแต่งตัวอย่างพิถีพิถัน ตรวจดูจนแน่ใจว่าไม่มีพิรุณก็กินยา
บำรุงครรภ์ ก่อนมุ่งหน้าไปยังหอห้วนไฉ่

เมื่อยามคำคืนมาเยือน หอห้วนใจก็แขวนโคมแดงสว่างไสว
สูงเด่น เพราะอยู่ใกล้ย่านการค้า ผู้คนจึงสัญจรไม่ขาดสาย
เหล่าสาวงามในหอจับกลุ่มกันอยู่หน้าประตู พวกนางต่างโบก
ผ้าเช็ดหน้าพลางยิ้มหวานเชื้อเชิญผู้คนให้เข้ามาหาความ
สำราญ

“คุณชาย เหตุใดถึงไม่มานั่งเล่นที่นี้เสียนานเลยเล่า
เจ้าคะ”

“เชิญเข้ามาพักดื่มสุราสักจอกเถิดเจ้าคะ”

ฉู่วินหลันสวมเสื้อคลุมขลิบขนสีขาว แม้รูปร่างจะไม่
สูงใหญ่เท่าบุรุษทางเหนือ แต่กลับมีความหล่อเหลาและความ
องอาจแบบวัยหนุ่ม เพียงยกยิ้มมุมปากบางๆ ก็ทำให้เหล่าสาว
งามหน้าหอพากันหันมามอง

“โอ้ คุณชายท่านนี้ เชิญด้านในเจ้าคะ”

“ท่านอยากดื่มสุราหรือว่ามีแม่นางที่คุ้นเคยอยู่แล้ว
เจ้าคะ”

สาวงามที่สวมอาภรณ์สีฟ้ากับสีชมพูเข้ามาคลอเคลีย
ฉู่วินหลันคนละข้าง

ฉู่วินหลันจึงใช้เสียงนุ่มใสล่าว “เข้ามาตามคำเชิญ”

“ตามคำเชิญ?” สาวงามทั้งสองสบตากัน ก่อนเผยสีหน้า
ตื่นเต้น รีบกวาดตามองฉู่วินหลันตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า
ยิ่งมองก็ยิ่งชอบใจ จนไม่กล้าแม้แต่จะแตะตัวนางแล้ว

“ท่าน...คือคุณชายผู้เลื่องชื่อ?”

ฉู่วินหลันยิ้มบางแล้วพยักหน้า “ใช่แล้ว”

“โอ้สวรรค์!” สาวงามอาภรณ์สีชมพูบอกตัวเอง สีหน้า
ราวกับไม่ยากเชื่อ “สวรรค์ ข้าอวี๋เหลียนฮวาได้พุดกับคุณชายผู้
เช่นนี้ นับว่าตายตาหลับแล้ว”

เสียงร้องนี้ทำให้แม่เล่าและสาวงามคนอื่น ๆ พากัน
ล้อมเข้ามา ฉู่วินหลันพลันสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่เรียกว่า
‘ดาวล้อมจันทร์’ อย่างแท้จริง

เหล่าสาวงามแต่งหน้าหนา รูปร่างอวบผอมต่างกันไป
ต่างส่งเสียงเจื้อยแจ้วล้อมรอบนาง ฉู่จวินหลันจึงพูดคุ้ยหัวเราะ
กับพวกนางอย่างเป็นธรรมชาติ ก่อนถูกพาเข้าไปในโถงใหญ่

เดิมทีฉู่จวินหลันก็มีหน้าตางดงามอยู่แล้ว แม้พอแต่งเป็น
บุรุษจะเป็นคนละแบบกับผู้หญิงโดยสิ้นเชิง แต่รูปลักษณ์
ในตอนนั้นก็ยังทำให้เหล่าสตรีพากันมองไม่วางตา จนกระทั่งล้อม
นางให้นั่งลงในห้องโถง

แขกขาประจำคนหนึ่งดื่มสุราไปพลางหัวเราะถาม
แม่เล่า “เกิดอะไรขึ้นกัน เหตุใดวันนี้หอของเจ้าถึงมีบุคคลสำคัญ
มาเยือน”

“นายท่านพูดได้ถูกต้องนัก! คุณชายฟู่ผู้นี้เป็นถึงบัณฑิต
ชื่อดังผู้เลื่องลือ ฎีกาเปิดโปงการทุจริตการสอบ รวมถึงบท
ประกาศกล่าวโทษอัครเสนาบดีเก่าในตอนนั้น เขาล้วนเป็นคน
เขียนทั้งสิ้น! คุณชายฟู่เชี่ยวชาญทั้งอักษรและภาพวาด วันนี้
ที่มาห่อห้วนไฉ่ก็เพื่อเขียนป้ายให้พวกเราโดยเฉพาะ!”

พอบรรดาบัณฑิตเจ้าสำราญบางคนที่ชอบมาดื่มสุรากับสาวงามได้ยินว่าผู้มาเยือนคือฟุจื่อเหิง ต่างเลิกดื่มสุรา และพากันเข้ามาทักทายฉู่วินหลันทันที

ฉู่วินหลันเลียนแบบท่วงท่าสง่างามป็นสุภาพของฟุจื่อเหิงได้อย่างแนบเนียน ทั้งกิริยาจากก็ไม่ธรรมดา ไม่นานก็สนิทสนมกับเหล่าบัณฑิตได้อย่างกลมกลืน จนแม้แต่สาวงามในห้องส่วนตัวยังต้องอดเปิดหน้าต่างชะเง้อมองลงมาไม่ได้

ฮ่องเต๋จิ่งหงกับเซียวชวีหนึ่งอยู่ในห้องส่วนตัวห้องหนึ่ง แม้จะไม่มีสาวงามคอยปรนนิบัติ แต่จำวุ่นกับหลี่เต๋อฝางที่ติดตามมาก็อดสงสัยไม่ได้ จึงเปิดหน้าต่างฝักที่หันไปทางโถงใหญ่ดู

ฮ่องเต๋จิ่งหงคืบกับแกล้มเข้าปากคำหนึ่ง ก่อนหัวเราะเบาๆ “นั่งอยู่ชั้นสองยังได้ยินเสียงโหวกเหวกกด้านล่าง ฟุจื่อเหิงนี้ช่างเป็นคนที่มีความสามารถจริงๆ”

เซียวชวีสวมอาภรณ์ขาว ใบหน้าเย็นชาราวน้ำแข็ง ไร้อารมณ์ เพียงก้มหน้าตอบ “พะยะค่ะ”

ฮ้องเต้จึงหงเห็นท่าทางของเขา ก็อดสายหน้าไม่ได้
“ซวีเออร์ เจ้าควรเปลี่ยนนิสัยได้แล้ว เป็นอะไรไป ออกมากับเรา
แล้วยังไม่มีความสุขอีกหรือ”

“ฝ่าบาทตรัสเกินไปแล้ว กระหม่อมย่อมมีความสุข
พะย่ะค่ะ”

ฮ้องเต้จึงหงใช้ตะเกียบชี้เขา “โกหก เราไม่ให้เจ้าไปหา
จู่จวินหลัน เจ้าก็เลยงอนเราใช่หรือไม่”

จ้าวลู่กับหลี่เต๋อฝางที่อยู่ข้างหน้าต่างสบตากัน
ก่อนก้มหน้าลงอย่างรู้กัน

น้ำเสียงของฮ้องเต้จึงหงไร้ความขุ่นเคือง ความโปรดปราน
ที่ทรงมีต่อชื่อจื่อกงซินอ๋องนั้นเหนือกว่าโอรสองค์ใดมานานแล้ว
อีกทั้งยังมีเรื่องใช้สายเล็ดฉกฉวยเป็นกระสายยา ตอนนี้จะมีใคร
ยังไม่รู้บ้างว่าชื่อจื่อกงซินอ๋องเป็นสายเล็ดของฮ้องเต้ และยัง
ได้รับความโปรดปรานอย่างยิ่ง

ดูเถิด แม้แต่เวลาแสดงอาการงอน ฮ้องเต้ก็ยังทรงเอ็นดู

เซียวชวีส่ายหน้า “ฝ่าบาท กระหม่อมไม่ได้งอน เพียงแค่
สถานที่นี้อะอะเกินไป กระหม่อมไม่คั่นชิน”

“ไม่คั่นชินหรือไม่ชอบกันแน่” ฮ่องเต้จึงหงลุกขึ้นเดินไปที่
หน้าต่างพลางชี้ลงไปด้านล่าง “เจ้านะเคร่งครัดเกินไป ดูฟูจื่อเหิงสิ
เขากลับเหมือนปลาได้น้ำ”

เซียวชวีจึงลุกขึ้นเดินไปยืนข้างฮ่องเต้จึงหง มองลงไปยัง
โถงใหญ่พร้อมกัน

เวลานี้เหล่าสาวงาม บัณฑิต และแขกบุรุษทั้งหลายต่าง
ช่วยกันจัดโต๊ะยาวไว้กลางโถง พร้อมเตรียมพู่กัน หมึก กระดาษ
และแท่นฝนหมึกเรียบร้อยแล้ว

ด้านหลังโต๊ะวางเก้าอี้ไต้ชื่อตัวใหญ่ ‘ฟูจื่อเหิง’ ผู้สวมเสื้อ
คลุมขลิบขนสีขาวยาวอย่างองอาจ แขนซ้ายโอบสาวงามอารมณ์ฟ้า
ส่วนแขนขวาก็มีสาวงามอารมณ์เขียวเกาะเกี่ยวอยู่

“คุณชายฟูช่างสง่างาม! คุณชายฟู พวกเราจัดเตรียมของ
ไว้พร้อมแล้ว”

‘ฟูจื่อเหิง’ จึงหัวเราะหยอกเย้าสาวงามข้างกายอีกสอง
ประโยค สาวงามทั้งสองหัวเราะคิกคักก่อนบิดกายเดินออกไป

จากนั้น ‘ฟูจื่อเหิง’ ก็ลุกขึ้น

“หืม” เขียวชวีขมวดคิ้วอย่างสงสัย ส่วนสูงของฟูจื่อเหิง
ไม่ถูกต้อง!

ทันใดนั้น ‘ฟูจื่อเหิง’ ก็เหมือนรับรู้ได้ เงยหน้ามองขึ้นมา
ทันที

เพียงแวบเดียว ในใจเขียวชวีก็ปั่นป่วนราวคลื่นยักษ์
ต่อให้อีกฝ่ายจะดูสง่างามและหล่อเหลาเพียงใด แต่นั่นคือภรรยา
ของเขา!

ฉู่จวินหลันกลับทำราวกับไม่เห็นเขา มุมปากยังคง
ประดับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ นางรับฟูกันจากมือสาวงาม ก่อนเดินไป
ยังโต๊ะเขียนอักษรขนาดใหญ่ทันที

ฮ่องเต้จึงหงยืมอย่างมีเลศนัย “ฮี้ ดูสิว่าเราเห็นอะไรเข้า
ภรรยาเจ้าช่างสง่างามนัก ไปอยู่ในสถานที่เช่นนี้ยังปรับตัวได้
ราวปลาได้น้ำ นางปลอมตัวเป็นฟูจื่อเหิงหรือ”

อารมณ์ของเซียวชวียังไม่สงบ เพียงพยักหน้ากล่าว
“ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้นพะย่ะค่ะ”

“ฟู่จื่อเหิงเป็นถึงบัณฑิตมากความสามารถ ภรรยาเจ้าจะ
ปลอมเป็นเขาแล้วเขียนอักษรหรือ ฮ่าๆ เธออยากเห็นหน้าว่านาง
จะหลอกสายตาคนมากมายเช่นนี้ได้อย่างไร”

ฮ่องเต้จึงหยังพุดยั้งสนใจจนหัวเราะออกมา

เซียวชวีเองก็อดเหวี่ยงมือหมุนจวนหันไม่ได้ และจาก
มุมที่พวกเขายืน ก็ยังมองเห็นท่วงท่าของนางขณะลงพู่กันได้
ชัดเจน

เพียงเห็นนางจุ่มหมึกเข้มจนชุ่ม ก่อนตวัดพู่กันอย่าง
มั่นใจ ปลายพู่กันเคลื่อนไหวดุจมังกรร้ายรำ ตัวอักษรสง่างาม
ทรงพลังจึงปรากฏบนกระดาษที่ละตัว

บัณฑิตที่อยู่ด้านข้างคนหนึ่งก็อ่านลายมือของนาง
พลางเปล่งเสียงออกมา

“สายน้ำฉางเจียง¹ อันเชี่ยวกรากไหลสู่บูรพา...”

เวลานี้ฉู่จวินหลันเองก็เหงื่อผุดเต็มศีรษะ การเขียนอักษรไม่ใช่เรื่องยากสำหรับนาง สิ่งที่ยากคือจะทำอย่างไรไม่ให้ผู้คนจับผิดด้านพรสวรรค์ได้

โชคดียิ่งในห้วงนางยังพอมีบทกวีติดอยู่บ้าง แต่พอมายู่โลกนี้ นางกลับพบว่า แม้จะมีราชวงศ์ถัง ช่ง และหยวนเหมือนในประวัติศาสตร์เดิม ทว่าพอถึงยุคราชวงศ์หมิง ประวัติศาสตร์กลับเปลี่ยนไปจากที่นางเคยรู้จัก

ดังนั้นบท ‘หลินเจียงเขียน’ ของหยางเฉิน² จึงไม่มีอยู่ในโลกนี้ นางจึงได้แต่หน้าด้านคัดลอกมาใช้ผ่านสถานการณ์ไปก่อน

ยิ่งนางเขียน ผู้คนรอบข้างก็ยิ่งตื่นเต้น จนกระทั่งนางเขียนประโยคสุดท้าย

¹ ฉางเจียง หรือ แม่น้ำแยงซี เป็นแม่น้ำที่ยาวที่สุดในประเทศจีนและทวีปเอเชีย และยาวเป็นอันดับสามของโลก

² หยางเฉิน นักกวีในสมัยราชวงศ์หมิง เป็นผู้แต่งบทกวีหลินเจียงเขียน

‘เรื่องราวมากมายตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ล้วนกลายเป็น
เพียงเรื่องเล่าในวงสุรา’

ทันใดนั้นเสียงโห่ร้องชื่นชมก็ดังขึ้นทั่วบริเวณ

“ยอดเยี่ยม!”

“คุณชายฟู่ช่างมากความสามารถ! เป็นผลงานที่สะท้อน
อารมณ์ยิ่งนัก!”

“ยิ่งใหญ่อีกเหิม ชวนให้ตราตรึงไม่รู้ลืม!”

ฉู่จวินหันปาดเหงื่อออกจากหน้าผาก ในที่สุดก็ผ่าน
ด่านนี้มาได้ นางจึงสะบัดพู่กันทิ้งอย่างสง่างาม ก่อนหันกลับไป
ดื่มสุรากับผู้คนต่อ

บทที่ 614 ตี๋อรั้น

ฮ่องเต้จิงหงมีสีหน้าซับซ้อน ส่งเสียงจู้ปากสองที “สตรีตัวเล็กๆ คนหนึ่งกลับมีพรสวรรค์ถึงเพียงนี้ นับว่าคู่ควรกับชวีเอ๋อร์อยู่บ้าง”

สีหน้าเซียวชวียังคงไร้อารมณ์ แต่มีเพียงเขาเองที่รู้ว่า ภายในใจนั้นกำลังปั่นป่วนเดือดพล่านจนแทบทนไม่ไหว เขาอยากจะพุ่งลงไปชั้นล่าง ดึงคนที่กำลังหัวเราะพุดคุยอย่างรื่นรมย์อยู่ท่ามกลางหมู่สาวงามเข้ามากอด แล้วบอกทุกคนว่า นั่นคือสตรีของเขาเสียเดี๋ยวนั้น

เซียวชวีกับฮ่องเต้จิงหงกลับไปนั่งที่โต๊ะ

ฮ่องเต้จิงหงเรียกจ้าวลู่ “ไป บอก ‘คุณชายฟู่’ ด้านล่างว่า หากสนุกพอแล้วก็ขึ้นมาพบเรา”

“พะยะค่ะ” จ้าวลู่รับคำสั่งทันที คารวะอย่างนอบน้อม ก่อนลงไปด้านล่าง

ทางด้านฉู่จวินหลัน นางรับมือกับผู้คนจนเหนื่อยทั้งกายใจ
เมื่อเห็นว่าจ้าวลู่เดินเข้ามาใกล้ นางจึงรีบลุกขึ้นประสานมือกล่าว

“ที่แท้นายท่านของท่านก็อยู่ที่นี้ด้วยหรือ”

จ้าวลู่รีบพยักหน้า พลังยิ้มกล่าว “คุณชายฟู่ นายท่าน
ของพวกเราเชิญท่านขอรับ”

ฉู่จวินหลันจึงยิ้มและพยักหน้า ก่อนเดินขึ้นชั้นบนไป
พร้อมกับจ้าวลู่

เหล่าสาวงามต่างอาลัยอาวรณ์ไม่อยากจะให้นางไป แต่เมื่อ
เห็นว่าบัณฑิตหนุ่มมีฐานะ ก็ได้แต่ถอยไปอยู่ด้านข้างอย่างรู้หน้าที่

ฉู่จวินหลันเดินตามหลังจ้าวลู่ขึ้นบันไดไม้ ท่วงท่าสง่างาม
เป็นธรรมชาติ ทำให้เหล่าสาวงามที่มองแผ่นหลังนางจากไกลๆ
ต่างส่งเสียงกรี๊ดร้องด้วยความตื่นเต้นอีกระลอก บางคนถึงกับ
อยากขว้างผ้าเช็ดหน้าไปให้นางจากระยะไกล

ฉู่จวินหลันเลี้ยวผ่านห้วบันไดท่ามกลางเสียงกรี๊ดร้อง
เหล่านี้นมาหยุดที่ห้องส่วนตัวสุดท้ายเดิน

หน้าต่างที่หันออกไปยังโถงใหญ่ถูกปิดแล้ว แต่ภายในห้อง
ยังคงสว่างไสว ฉูจวินหลันเพียงก้าวเข้าไป ก็เห็นห้องเต๋จิงหงที่นั่ง
อยู่ตรงตำแหน่งหลัก โดยมีเซียวชวีในอาภรณ์สีขาวยืนอยู่
ด้านหลัง

ฉูจวินหลันใจกระตุกวบ แต่ยังคงสงบนิ่ง ก้มหน้าอย่าง
สำรวม

หลายวันที่ผ่านมา นางไม่ได้รับข่าวคราวจากเซียวชวี
เลย จึงคอยกังวลว่าเขาจะเกิดเรื่องหรือไม่

แม้ต่อมาจะได้รับป้ายทองละเวนโทษที่เขาให้คนส่งมา
แต่นางก็ยังมีอาการใจได้ทั้งหมด กลัวว่าเขาจะยอมเอาชีวิต
ตัวเองเข้าแลก แล้วทิ้งทางรอดไว้ให้นางเพียงคนเดียว

จนกระทั่งตอนนี้ เมื่อนางได้เห็นเขายืนอยู่ข้างกายห้องเต๋
จิงหงอย่างปลอดภัย จึงค่อยวางใจลงได้อย่างแท้จริง

อย่างไรเสียห้องเต๋จิงหงก็เป็นบิดาแท้ๆ ของเซียวชวี
หากติดตามอยู่ข้างกายห้องเต๋ อย่างน้อยก็มั่นใจได้ว่า ต่อให้จน
กงชินอ๋องจะเกิดปัญหาใหญ่เพียงใด เซียวชวีก็ยังปลอดภัย